

Domstolens dom (Tiende Afdeling) af 30. marts 2017 — Verband Sozialer Wettbewerb eV mod DHL Paket GmbH (anmodning om præjudiciel afgørelse fra Bundesgerichtshof — Tyskland)

(Sag C-146/16) ⁽¹⁾

(Præjudiciel forelæggelse — urimelig handelspraksis — reklame i et trykt medie — udeladelse af væsentlige oplysninger — adgang til disse oplysninger via det websted, hvormed de pågældende produkter distribueres — produkter, som sælges af den person, der har offentliggjort annoncen, eller af tredjemænd)

(2017/C 161/04)

Processprog: tysk

Den forelæggende ret

Bundesgerichtshof

Parter i hovedsagen

Sagsøger: Verband Sozialer Wettbewerb eV

Sagsøgt: DHL Paket GmbH

Konklusion

Artikel 7, stk. 4, i Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2005/29/EF af 11. maj 2005 om virksomheders urimelige handelspraksis over for forbrugerne på det indre marked og om ændring af Rådets direktiv 84/450/EØF og Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 97/7/EF, 98/27/EF og 2002/65/EF og Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EF) nr. 2006/2004 skal fortolkes således, at en annoncereklame som den i hovedsagen omhandlede, der henhører under begrebet »købsopfordring« som omhandlet i dette direktiv, kan opfylde den oplysningspligt, der er fastsat i denne bestemmelse. Det påhviler den forelæggende ret i det enkelte tilfælde at undersøge dels, om begrænsningerne i rum i reklameteksten begrundes, at oplysninger om leverandøren kun stilles til rådighed på platformen for onlinesalg, dels, hvor det er relevant, om de oplysninger, der kræves i det nævnte direktivs artikel 7, stk. 4, litra b), vedrørende platformen for onlinesalg, gives nemt og hurtigt.

⁽¹⁾ EUT C 243 af 4.7.2016.

Domstolens dom (Tiende Afdeling) af 30. marts 2017 — József Lingurár mod Miniszterelnökséget vezető miniszter (anmodning om præjudiciel afgørelse fra Kúria — Ungarn)

(Sag C-315/16) ⁽¹⁾

(Præjudiciel forelæggelse — fælles landbrugspolitik — finansiering over ELFUL — støtte til landdistriktudvikling — Natura 2000-betalinger — fordel forbeholdt privatpersoner — skovområde, der er delvis statslig ejendom)

(2017/C 161/05)

Processprog: ungarsk

Den forelæggende ret

Kúria

Parter i hovedsagen

Sagsøger: József Lingurár

Sagsøgt: Miniszterelnökséget vezető miniszter

Konklusion

Artikel 42, stk. 1, første punktum, i Rådets forordning (EF) nr. 1698/2005 af 20. september 2005 om støtte til udvikling af landdistrikterne fra Den Europæiske Landbrugsfond for Udvikling af Landdistrikterne (ELFUL) skal fortolkes således, at når et skovområde, der er berettiget til Natura 2000-støtte, ejes delvis af staten og delvis af en privat ejer, skal der tages hensyn til forholdet mellem den del af dette område, der ejes af staten, og den del, der tilhører denne private ejer, ved beregningen af den støtte, som tilkommer nævnte private ejer.

⁽¹⁾ EUT C 296 af 16.8.2016.

Domstolens dom (Sjette Afdeling) af 30. marts 2017 — VG Čistoća d.o.o. mod Đuro Vladika, Ljubica Vladika (anmodning om præjudiciel afgørelse fra Općinski sud u Velikoj Gorici — Kroatien)

(Sag C-335/16) ⁽¹⁾

(»Præjudiciel forelæggelse — miljø — affald — direktiv 2008/98/EF — dækning af omkostningerne ved affaldshåndtering — forurenere betaler-princippet — begrebet »affaldsindehaver« — pris opkrævet for affaldshåndtering — særligt gebyr til finansiering af kapitalinvesteringer)

(2017/C 161/06)

Processprog: kroatisk

Den forelæggende ret

Općinski sud u Velikoj Gorici

Parter i hovedsagen

Sagsøger: VG Čistoća d.o.o.

Sagsøgt: Đuro Vladika, Ljubica Vladika

Konklusion

Artikel 14 og artikel 15, stk. 1, i Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2008/98/EF af 19. november 2008 om affald og om ophævelse af visse direktiver skal fortolkes således, at de på EU-rettens nuværende udviklingstrin ikke er til hinder for en national lovgivning som den i hovedsagen omhandlede, der med henblik på finansiering af en ordning med håndtering og bortskaffelse af dagrenovation fastsætter en pris, der beregnes på grundlag af et skøn over den affaldsmængde, der frembringes af brugerne af ordningen, og ikke på grundlag af den affaldsmængde, som disse rent faktisk frembringer og overlader til indsamling, samt foreskriver, at brugerne som affaldsindehavere skal betale et yderligere gebyr, hvis overskud skal finansiere de kapitalinvesteringer, som er nødvendige til behandling af affald, herunder genanvendelse heraf. Det påhviler imidlertid den forelæggende ret på grundlag af de faktiske og retlige omstændigheder, som den har fået forelagt, at efterprøve, om dette ikke fører til, at visse »indehavere« pålægges udgifter, der er klart uforholdsmæssige i forhold til de affaldsmængder eller til karakteren af det affald, som disse kan frembringe. Den nationale ret kan herved navnlig tage hensyn til kriterier knyttet til typen af de ejendomme, som bebos af brugerne, til arealet og anvendelsen af disse ejendomme, »indehavernes« produktionskapacitet, rumfanget af de beholdere, der er stillet til rådighed for brugerne, samt indsamlingshyppigheden, eftersom disse parametre er egnede til direkte at påvirke omkostningerne ved håndtering af affaldet.

⁽¹⁾ EUT C 296 af 16.8.2016.